SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Nr. 1. | **Januar 1925.** | **1. Aargang.**

„Solidaritet.“

Det Brag, der lød over Verden, da det russiske Czardømme styrtede i Grus, overdøvede blandt andet ogsaa den Del af den syndikalistiske Bevægelses-Talsmænd herhjemme, der ikke lod sig blænde af Glansen af Guldstrømmen fra Moskva.

Paa den gyldne Strøm sejlede ogsaa vor Bevægelses Organ bort, men efter som Tiden er gaaet og Taagen langsomt letter over det russiske „Paradis“, og efter som det har vist sig, at Guldrublerne kun blev til Gavn for nogle faa, skifter Billedet igen. Den syndikalistiske Bevægelse repræsenterer den økonomiske Klassekamps Idé og er i nøje Kontakt med den historiske Udvikling; den kan vel overdøves for en Tid, men kvæles, holdes nede, kan den ikke.

De af vore Kammerater, der ikke fulgte de nye Signaler for nogle Aar siden, men stadig forfægtede Syndikalismen, har ikke kæmpet forgæves. Trange Aar har det været, langt var vi nede som Bevægelse, bitre Aar har det været for dem, der var med til at arbejde den syndikalistiske Bevægelse op fra intet og til det Standpunkt, den indtog, da Omslaget fandt Sted. Nogle Aar er gaaet, paany kan vi træde frem for Offentligheden som Bevægelse og med vort Blad. Vi véd, at mange Arbejdere vil glæde sig over, at „Solidaritet“ paany vil blive deres Talerør, det Blad, der skal tale deres Sag, naar alt andet svigter. Vi har i de sidste Dage — efter at det blev bekendt, at Bladet skulde ud, modtaget saa mange Beviser — Breve og Hilsener — paa, at Tidspunktet for „Solidaritet“s Genopstaaelse er valgt rigtigt, at vi ikke nærer nogen Frygt for Fremtiden.

Belært af tidligere Tiders Erfaring vil „Solidaritet“ maaske nok, for nogle, fremtræde i en noget ændret Stil end det gamle Blad.

Men vi kan fastslaa, at „Solidaritet“ skal blive de organiserede Arbejderes Organ, at vi stiller os paa de fattigstes Side i Kampen for Tilværelsen, at vi vil kæmpe en hensynsløs ubønhørlig Kamp mod det kapitalistiske Samfundssystem og først og sidst: „Solidaritet“ vil kæmpe for det, vort Navn siger — Solidaritet, Solidaritet og atter Solidaritet, blandt Arbejderne i vor Klasses Kamp mod det udbyttende Samfund.

INTERNATIONALE

Rejs jer, Fordømte her paa Jorden!
Rejs dig, du Sultens Slavehær!
I Rettens Krater buldrer Torden,
Nu er det sidste Udbrud nær.
Bryd kun Fortids møre Mur i Stykker,
Slaveskarer, der er kaldt!
Snart Verdens Grundvold sig forrykker,
Fra Intet da vi bliver Alt!
:|: Vaagn til Kamp af Jer Dvale,
Til den allersidste Dyst:
— Og Internationale
Slaar Bro fra Kyst til Kyst. :|:

Ej nogen mægtig Gud og Kejser
Og Folkehøvding staar os bi.
Nej, selv til Kampen vi os rejser,
Vor Folkeret forlanger vi.
For at knuse Tyvene vi føder,
For at fri vor bundne Aand,
Vi puste vil til Essens Gløder
Og smede med en senet Haand.
:|: Vaagn til Kamp af Jer Dvale, osv. :|:

Vi knuges under Stat og Love,
Vi flaas af Skatters skarpe Klo.
Og pligtfri kan den Rige sove:
Vor Ret kan ingen Steder gro.
Lad os kaste Aaget af vor Nakke!
Lighed fordrer Pligt for Ret!
Med Pligterne vi tog til Takke,
Nu tager vi vor Løn for det.
:|: Vaagn til Kamp af Jer Dvale, osv. :|:

Ved Ofringen til Mammons Ære
Har Guldets Konger aldrig haft
Et andet Maal end det: at tære
Paa Proletarens Arbejdskraft.
Denne Bande ved vor Slid og Plage
Til en mægtig Rigdom kom,
Og naar vi fordrer den tilbage,
Forlanger vi vor Ejendom.
:|: Vaagn til Kamp af Jer Dvale, osv. :|:

Arbejdere i Stad, paa Landet,
En Dag skal Verden blive vor.
Den dovne Snylter skal forbandet
Forjages fra den rige Jord!
Mange Gribbe paa vort Kød sig mætter,
Lad os jage dem paa Flugt.
Vor Kamp en he[illegible] forjæ[illegible]
Hvor Solen altid [illegible] smuk!
:|: Vaagn til Kamp af Jer Dvale,
Til den allersidste Dyst;
— Og Internationale
Slaar Bro fra Kyst til Kyst. :|:

EUGENE POTTIER.
Fra Fransk ved *HANS LAURSEN.*

Bedriftsraad.

— Samfundenes Konstruktioner ændres, Samfundsformerne skifter. Hvad der for nogle Aar siden var Teorier, fremsatte af den revolutionære Bevægelses Mænd og betegnedes som „umulige, utænkelige Idéer, fostrede af skørhovede Individer“, fremsættes nu som Forslag, som noget saare naturligt, ja ganske nødvendigt.

— Alt er underkastet Udviklingens Lov — ogsaa det kapitalistiske Samfund.

— Arbejderne, de undertrykte, de udbyttede, rejser sig som Klasse, og vil før eller senere sprænge det kapitalistiske Samfund, det er Arbejderklassens historiske Opgave.

Den opmærksomme Iagttager af Udviklingen vil se, at det nye Samfundssystem begynder at skabe sine Organer allerede nu, og Erfaringen — de historiske Kendsgerninger — viser os, at naar de nye Organer har naaet en vis Udvikling, vil Omvæltningen ske.

Et af de Organer, der skal tjene Arbejderklassen som Middel til at sætte Kapitalen under Arbejdernes Kontrol og skal udvikle og dygtiggøre Arbejderklassen til at overtage Produktionen — er Bedriftsraadene.

Idéen som Bedriftsraad er ikke gammel, eller rettere, den har først taget fastere Form under og efter Krigen, det er intet Fænomen, ingen „Krigsopfindelse“, men et saare naturligt Resultat af Fagbevægelsens naturlige Udvikling.

— Det er mange Aar siden den syndikalistiske Bevægelse gjorde opmærksom paa, at Fagbevægelsen havde gennemført første Del af sin historiske Opgave, den nemlig, at rejse Arbejdermasserne som Helhed til organisatorisk Samarbejde, og derved skaffet Arbejderklassen, om ikke gode, og langtfra tilfredsstillende, saa dog bedre økonomiske Livsvilkaar.

Vi er naaet dertil, at de reelle økonomiske Fremskridt er yderst smaa, vel kan de senere Aar opvise mange store Lønforhøjelser, men de ophæves helt af ublu Prisstigninger.

Ingen vil vel paastaa, at de nuværende høje Lønninger giver os bedre økonomiske Forhold end de lavere Lønninger, vi havde for 10 Aar siden? Lønnens Værdi maales ikke i Kroner og Ører, men efter sin Købeevne, og ud fra denne Betragtning har vi Ret, naar vi paastaar, at nogen reel økonomisk Forbedring kan vi ikke opvise gennem mange Aar. Fagbevægelsen har kørt rundt i en Ring — der hedder: Prisstigning — Lontillæg, — Prisstigning.

Vi paapegede Nødvendigheden af, at Fagbevægelsen tog nye Opgaver op — udvidede sit Omraade; der maatte samtidig med at vi rejste Kravet om højere Løn, kræves Kontrol med Produktionen, saa Løntillæget ikke blev ganske illusorisk.

Længe før Krigen rejste vi Syndikalister Kravet om Kontrol med Produktionen og foreslog Fagbevægelsen omlagt til Branche og Industriforbund, som den Organisationsform, der svarede bedst til de nye Opgaver.

Den Gang haanede man os og raabte „Splittelsesmænd“ efter os.

Men — Udviklingen har givet os Ret — til Overmaal endda — og har samtidig trukket Linierne op for det Organ, der skal gøre Arbejdernes Kontrol over Kapitalen og Produktionen effektiv — Bedriftsraadet.

Oprettelsen af Bedriftsraad bliver en Nødvendighed og vil udgøre Fagbevægelsens anden Del af Arbejderklassens historiske Opgave.

Bedriftsraadenes Opgaver er — paa den ene Side, at sætte den udbyttende Kapital under Arbejdernes Kontrol, paa den anden Side at være de Organer der skal tjene Arbejderklassen til at skaffe sig Indsigt i Virksomhedernes Drift og modne den til at overtage hele Produktionen og dermed fuldbyrde den sociale Revolution, Ophævelsen af det kapitalistiske Samfundssystem.

— — —

Spørgsmaalet op Oprettelse af Bedriftsraad er blevet aktuelt, efter at Socialminister Borgbjerg har indbragt et Lovforslag til Folketinget, angaaende Oprettelse af Bedriftsraad.

Lad os straks sige, at Borgbjergs Bedriftsraad **ikke** er Bedriftsraad, men kun en Dokumentation af og mulig en Udvidelse af det Tillidsmandssystem man kender inden for mange Virksomheder, at Forslaget aldrig bliver Lov, og at alene det, at man paa dette Grundlag mener at kunne skabe bedre Forhold mellem Arbejder og Arbejdskøber, betegner Forslaget som ganske værdiløst for Arbejderne, hvor kan man tro, at Bedriftsraadet, der bliver den mest revolutionære Foranstaltning Fagbevægelsen kommer til at gennemføre, og som skal sætte den udbyttende Kapital og Produktionen under Arbejderklassens Kontrol, som skal tjene til at forberede Lønsystemets Afskaffelse, derved at den skal muliggøre Arbejdernes Overtagelse af Virksomhederne, af **alle** Produktionsmidler, skulde blive i Stand til at skabe bedre Forhold mellem Arbejder og Arbejdskøber — nej, aldrig, der

Agitér for „Solidaritet“

vil tværtimod komme til at staa en svær Kamp mellem de to Poster om Bedriftsraadet.

Det Borgbjergske „Bedriftsraadsforslag“ er værdiløst. Forslaget vil maaske paa enkelte rent organisatoriske Felter byde en ringe Fordel for Arbejderne, men som Forslag til Oprettelse af Bedriftsraad er det betydningsløst. Det vil være Spild af Tid og Kræfter, om vi gav os til at bekæmpe dette Forslag. Vi betragter det som „Valgflæsk“, og skulde det mod Forventning en Gang blive Lov, naa ja — til Skade for Arbejderne bliver det vel næppe.

— — —

Bedriftsraadene er et af den moderne Arbejderbevægelses største Problemer, og vil kun blive løst af Arbejderne, selv paa Arbejdspladserne, efter svære Kampe. Bedriftsraadenes heldige Gennemførelse er Arbejderklassens Sejr over Kapitalen, og dermed Begyndelsen til det nye Samfund.

—n.

Anmeldelse.

De ukraniske Bønders Frihedskamp

— Machnobevægelsen —

—o—

Den russiske Revolution er et Omraade, hvor ensidige Partsindlæg har været dominerende. Aarsagen hertil ligger klart for Dagen. Her i Landet har de kommunistiske Lirekassemænd omtrent været eneraadende, naar det gjaldt at informere Landets Arbejderklasse om den russiske Revolution.

Følgen er derfor blevet den, at Arbejderne er blevet ensidigt informeret og tildels helt vildledt med Hensyn til Revolutionen og Forholdene i Rusland, baade før, under og ikke mindst efter Revolutionen. Det er jo bare en forsvindende Del af de kommunistiske Topfigurer, som er i Besiddelse af de nødvendige Kvalifikationer til at levere en solid og respektindgydende Fremstilling af de russiske Forhold. En god Del af det, som er skrevet af disse Folk, hører nærmest ind under Kategorien politiske Eventyrbøger. Det passer sig dog ikke i Længden for vore oplyste Arbejdere, at indtage en fejg Strudsstilling med Hovedet gemt i Sandet.

Ogsaa naar det gælder den russiske Revolution, maa Arbejderne forlange at faa den usminkede Sandhed at vide.

En Fase i den russiske Revolution, som der har staaet bitter Strid om, er Machnobevægelsen. Fra bolchevistisk Side er den blevet fremstillet som en Bande-Bevægelse, og Lederen — Machno — som den kvalificerede Røver og Bandit. At Bevægelsen ikke har manglet Skyggesider, er rigtignok; men, uden at støde de bolchevistiske Diktatorer fra Kreml altfor haardt paa Manchetterne, maa det vel være tilladt at sige det samme om deres egen Bevægelse. Det bør dog med al mulig Eftertryk siges, at uden Machno vilde sandsynligvis Denikin i Dag have resideret paa Kreml. Bolchevikerne har heller ikke bestandig haft den samme Opfattelse af Machno. Til visse Tider blev han taget til Naade igen. Han var god at ty til i Nøden.

Hvad var da Machno?

— Machno var Lederen af de ukrainske Bønder og slog de kontrarevolutionære Generaler. Men ikke nok med det, de ukrainske Bønder førte ogsaa en haard Kamp imod Sovjetdiktaturet. De vilde ikke underkaste sig Moskvas Dekreter. De havde ved Revolutionen styrtet de gamle Herskere, og vilde nu ikke have nogle nye.

— — —

I Fjor udkom i Berlin en Bog paa russisk om Bevægelsen: „Islovisa Machnovskovo Drisjenisa“, den er skrevet af én af Bevægelsens Deltagere, et Medlem af Machnos Stab, P. Arsjinov. Denne Fremstilling af Bevægelsen, som er den mest avtentiske og fuldstændige hidtil, er nu oversat til Norsk af Niels Joulved, og udgivet af Norsk syndikalistisk Federation. Bogen skildrer de ukrainske Bønders Frihedskampe paa en ypperlig Maade. Den giver en god Fremstilling af Sovjetregeringens Holdning overfor de frihedselskende Bønder i Ukraine, idet Machno til Stadighed stod i skriftlig og telegrafisk Forbindelse med Sovjetregeringen. En hel Del af denne Korrespondance gengives i Bogen. Man faar et godt Indblik i, hvordan Sovjetregeringen ved Siden af de kontrarevolutionære Arméer har været medvirkende til, at den ukrainske Revolution mislykkedes. Machno har været fængslet af de russiske Sovjetmyndigheders Agenter.

Bogen er godt skrevet og er overordentlig spændende, samt bringer en god Del nyt og hidtil ukendt Stof om den russiske Revolution.

For alle dem, der interesserer sig for den russiske Revolution, og som endnu ikke har forsynet sig med kommunistiske Skyklapper, vil Bogen være af stor Interesse.

Der er skrevet meget om den russiske og ukrainske Revolution; men Bogen om Machnobevægelsen er den første i Norge og Danmark, hvori Sovjetregeringens Overgreb mod den, der virkelig kæmpede for det arbejdende Folks Befrielse, bliver afsløret, alene derfor fortjener Bogen at finde en stor Læsekreds.

Bogen er paa ca. 250 Sider og koster 2,50.

M. J—n.

— — —

Bogen om Machnobevægelsen kan købes paa „Solidaritet“s Ekspedition.

Arbejdsløsheden

Et Varsko til Arbejderne.

Vort Samfund er sygt. Det er daarligt og usundt, derfor stiller vi os forrest i Kampen mod det bestaaende, og vil søge at vise Arbejderne Vejen til det nye Samfund, hvor Arbejdsløsheden med sine økonomiske Følger: Sulten, Elendigheden er et ukendt Begreb — hvor den kapitalistiske Udbytning erstattes med Behovsproduktionen.

I snart mange Aar har Arbejderklassen rystet under en frygtelig Arbejdsløsheds Svøbe. Arbejdsløshedsprocenten holder sig stadig paa en forfærdelig Højde.

Over 31000 Arbejdsløse var der, iflg. den officielle Statistik anmeldt til Arbejdsanvisningskontorerne lige før Jul. Beroligende tilføjer de borgerlige Blade, at det anmeldte Tal er stadig lavere end det var ifjor, paa Grundlag heraf konstaterer man, at der er „stadig Bedring“. Muligvis kan det borgerlige Samfund føle sin Samvittighed beroliget af denne „stadige Bedring“ — men Arbejderne, der kender de direkte Aarsager til „Bedringen“, ser med Gru den kommende Tid i Møde. Ifjor var der paa samme Tidspunkt (et Par Dage før Jul) ca. 33,000 Arbejdsløse tilmeldt Kontorerne, altsaa ca. 2000 mere end der er anmeldt i Aar — men tager man Vejrforholdene i Betragtning — i Fjor havde det meste udendørs Arbejde været standset i flere Uger paa Grund af Frosten, og under de samme Forhold i Aar, vilde Arbejdsløsheden utvivlsomt have været oppe paa over 40,000 Arbejdsløse.

Men vi Arbejdere kender ogsaa andre Aarsager til, at det officielle Tal er lavere Aar for Aar; thi jo længere Arbejdsløshedens Hærgen vedvarer, jo flere Arbejdere glider der bort fra Organisationerne. Naar vore Kammerater har opbrugt deres Understøttelser og falder for den 3—4-aarige Maximum, og paa Grund af næsten uafbrudt Arbejdsløshed, er de ude af Stand til at skaffe Bevis for 10 Maaneders Arbejde ved Faget indenfor 2 Aar, og hvor lægmpelig mange Kassers Ledelse end tager paa disse Bestemmelser, er der stadig mange, der udslettes af Organisationernes Medlemslister — de opfylder simpelthen ikke længere Betingelserne for at være Medlemmer af vore Organisationer mere. En Del af disse Mennesker lader sig vel kontrollere gennem Hjælpekasserne; men en meget stor Part af dem (væsentligt de ugifte), undrager sig al Kontrol — fordi de ingen Hjælp kan faa af nogen Art, hvor mange Tusinder Arbejdsløse, der paa den Maade er uden for al Statistik, er naturligvis vanskeligt at afgøre — men mange er de, vi møder dem stadig igen. Rundt paa de Arbejdspladser, hvor man véd, at Fagorganisationens Kontrol er mindre skarp, kommer de stadig for at søge Arbejde. Statistiken kender ikke disse Folk, men vi gør det. Med Ængstelse ser de organiserede Arbejdere denne Skare af uorganiserede Arbejdsløse vokse, de er udstødte af Samfundet, Fagorganisationerne har været ude af Stand til at gøre noget for dem. Under disse Forhold faar denne Skare sin egen Moral, som vel desværre næppe kan ventes at falde sammen med de organiserede Arbejderes, i hvilken Retning den virker, har vi friske Eksempler paa.

Under flere Konflikter har vi set, at disse Folk er parate til at optage vore Kammeraters nedlagte Arbejde. De er kommet saa langt ned, at Skruebrækkerarbejdet for dem er at foretrække for Daglivets Elendighed. Deri ligger det store Faremoment for de organiserede Arbejdere, og hermed træder Arbejdsløshedsspørgsmaalet over i en anden Fase, der skal ses under en anden Synsvinkel end den Arbejderne i Almindelighed anlægger. Det er ikke længere Spørgsmaalet om Understøttelse til den enkelte det drejer sig om (selv om den enkelte Arbejdsløse naturligvis er i højeste Grad interessret heri), men Spørgsmaalet om selve Arbejderklassens økonomiske Velfærd, der staar paa Spil.

Vi vægrer os endnu ved at tro, at der bag den store vedvarende Arbejdsløshed ligger en bevidst Agitation fra Arbejdskøberorganisationens Side. Men paa Baggrund af Arbejdskøbernes Stilling, gennem de senere Aar og ikke mindst deres Holdning til den kommende Overenskomstsituation, og den Kendsgerning, at Arbejdskøberne kun afventer en gunstig Situation for at ramme Arbejderne et lammende Slag, synes der at være et vist Sammenspil mellem disse Kendsgerninger. Vi vil ikke insinuere, at Arbejdskøberne har skabt Arbejdsløsheden, men det er vor Overbevisning, at man udnytter denne Krise til egen Fordel.

Under disse Forhold maa vi raabe et Varsko til Arbejderne. Der staar store Interesser paa Spil. I skal tage Arbejdsløshedsspørgsmaalet op til Behandling i Eders faglige Organisationer, ikke alene for de Arbejdsløses Skyld, men for Eders egen. Arbejdsløshedens Hærgen gennem flere Aar er efterhaanden kommet til at hvile som et lammende Aag paa Arbejderklassens Skuldre. En lille Tid endnu, og der er skabt et Pjalteproletariat af et her i Landet ukendt Omfang, til største Fare, ikke for Overklassen, — men for Arbejderklassen, for vore sociale Fremskridt.

Hvad foretager Arbejder-Regeringen sig?

Blandt de Arbejdsløse breder Skuffelsen sig mere og mere over, at den socialdemokratiske Regering intet foretager sig for at lindre Nøden blandt de Arbejdsløse. Vel har vi en socialdemokratisk Regering, men mange af de Arbejdsløse forglemmer, at denne Regering er i allerhøjeste Grad afhængig af de borgerlige Partier, Regeringens Magt rækker kun til at stille Forslag, om disse Forslag skal blive Lov bestemmer de borgerlige Partier.

Under disse Forhold billiger vi ikke de stærke Ord, der fra visse Sider slynges mod Regeringen — men alligevel har de Arbejdsløse Ret til at bebrejde Regeringen den Passivitet, der udvises. Der maa skabes andre Vilkaar for de Arbejdsløse, hverken de eller Arbejderklassen kan vente til Socialdemokratiet taar Flertal(!?) paa Rigsdagen, med en Løsning af Spørgsmaalet. Vi anbefaler ikke Særaktioner af de Arbejdsløse, ejheller Demonstrationer i Tide og Utide, vi indrømmer, at de Krav, de Arbejdsløses Udvalg stiller, er berettiget — men vi kan ikke — og har heller ikke hørt andre anvise Maaden, hvorpaa man kan gennemføre disse Krav.

Vi har i det foregaaende fastslaaet, at Spørgsmaalet har den største Betydning for alle Arbejdere, og henstiller derfor, at Spørgsmaalet løses af vore faglige Organisationer. De faglige Organisationer skal lægge et Pres paa Regeringen og faa den til at gennemføre Kravet om, at den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse udvides til at omfatte alle Arbejdsløse paa ubegrænset Tid. Børne- og Forsørgertillæg til alle ordinære Understøttelser, fortsat Hjælp til alle, der ikke i Øjeblikket er berettiget til ordinær Understøttelse. Det er et saare beskedent Krav, som vi skulde mene ligger indenfor Mulighedens Grænser. Vi havde forlængst ventet, at Hr. Borgbjerg havde fremsat et saadant Forslag, det er ikke sket, derfor er en Kritik paa dette Punkt berettiget. Vi haaber, at Spørgsmaalet nu drages frem i Organisationerne, og skulde det ikke være nok til at ændre Regeringens hidtidige Stilling, vil vi rejse en Stemning blandt Arbejderne, der skal vide at faa Kravet fremmet.

L.—N.

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Udgivet af revolutionært Arbejderforbund.

Redigeret af et Udvalg.

Ansvarhavende Redaktør: *A. Nielsen.*

Redaktion og Ekspedition: Landemærket 4 [1], K.

Aabent Tirsdag, Fredag og Lørdag fra Kl. 5—8

Bogtrykkeriet „Alliance".

Had.

—o—

Hadet til en uretfærdig Samfundsordning, Hadet til det System, der tillader nogle faa at føre et Liv i Luksus og Overdaadighed, medens mange lider den bitreste Nød og Elendighed, Hadet til den Klasse, der for at tilfredsstille sit umættelige Begær efter mere Guld, slap Verdenskrigens forfærdende Gru løs paa Menneskene, dette Had — Klassehadet, er den Følelse, der besjæler os, og som gennem Tiden har faaet de Revolutionære til at bringe de største personlige Ofre.

Racehadet og Nationalhadet er fremprovokerede Følelser, noget den besiddende Klasse gennem sine dertil indrettede Organer fremkalder, naar dens Interesser kræver det, men Klassehadet luer i Dybden af enhver Proletars Følelsesliv, og er vel det, der mere end noget andet bærer al revolutionær Bevægelse op. For de bedst stillede Arbejdere, de fastansatte, Funktionærerne osv., er Klassehadet vel mindre udpræget; men jo længere man stiger ned i Arbejderklassen, jo klarere brænder Hadet, jo mere udpræget bliver det.

— — —

Har du været arbejdsløs og tilhørt de arbejdsløses Skarer, været blandt dem, der Dag ud og Dag ind i lange, tunge og træle Tider har maattet vandre fra dit Hjem til Kontrollokalet, uden Mulighed for at skaffe dine kære det mest nødtørftige, har du prøvet denne haabløse Vandring, denne fortærende Lediggang, hvor man martres af et brændende Ønske om bare at faa lidt Arbejde igen, bare lidt at sysselsætte Hænder og Hjerne med, saa Livet da kan faa lidt Indhold; har du prøvet dette? Har du gaaet saa længe, at du har brugt din ordinære Understøttelse, har du prøvet at opbruge den ekstraordinære med, og har du saa maattet ribbe dit lille Hjem for hver en Trevl, saa kun de nøgne Vægge grinede dig imøde, hver Smule Hygge er borte, raat og koldt er dit Hjem blevet, om dig har du kun din Hustrus spørgende Øjne, de smaa hungrende, frysende Børns Øjnes stumme Bøn om Brød og lidt Varme og intet har du haft at trøste dem med; du tav; men havde størst Lyst til at skrige din Smerte, din Elendighed ud over Byen, kræve Mad til dine Kære, Arbejde til dig selv, men du vidste, det vilde intet hjælpe, havde du ikke vandret den tunge Gang til Hjælpekasse og Distriktsforstander, lidt under ydmygende Undersøgelser af det offentliges Tjenestemænd? — Du, som har prøvet dette, kender det brændende Had mod et saa forbandet, forbryderisk Samfund, der ikke engang vil anerkende vor elementære Ret til som Mennesker at faa Lov til at arbejde. Og alle I andre, der maaske ikke selv har fristet den yderste Elendighed, men som daglig har været Vidne til den, uden at kunne hjælpe med Eders fattige Ører, — kan ikke undgaa, som Proletarer, som de Undertrykte, som A r b e j d e r e, at blive besjælet af dette Had.

Stil dig op blandt dem, der staar i Kø foran Hjælpekassens Kontorer, dem, der staar og venter paa at blive indladt for at faa Lov til at fremstamme en Bøn om Hjælp, en Hjælp, der burde være Samfundets Pligt at yde, og i Dybet af disse Menneskers resignerede Ansigters *bedende Øjne,* vil du se Hadet ulme.

— — —

Læg Mærke til den unge Arbejder, der uden Beskæftigelse, uden Understøttelse, uden Hjælp er drevet ud, dér, hvor Elendighed og Forbrydelse mødes, frysende, elendig staar han trykkende sig op mod Muren og rækker Haanden frem mod den tilfældigt forbipasserende og beder om en Almisse, — du læser andet end den stumme Bøn om nogle Ører i hans Øjne.

— — —

Saa du den lille Fyr, der stod henne paa Hjørnet ved Juletid og solgte Sprællemænd? Stakkels Dreng — tidligt forstaar han Samfundets Uretfærdighed, det Samfund, der skulde give Barnet en lys og lykkelig Barndom, byder ogsaa den lille Proletar den dybeste Elendighed — medens andre Børn kan lege, kan faa en god Ernæring og en varm, ren Seng at sove i, maa han staa i Kulden, sulten, pjaltet, snavset og handle med Sprællemænd, for at tjene et Par fattige Ører til Mad i Julen — tro mig, han véd ogsaa, hvad Hadet er.

— — —

Eller saa du „Pigen", der trak paa Vesterbro, en sen Nattetime? Pyntet, malet og smilende trak hun af med sin „Kavallér", havde du set rigtigt paa hende, havde du bag Sminken, bag det forlorne Smil, set ned i et Dyb af Elendighed, i hendes inderste brændte Hadets klare Flamme, Hadet til det Samfundssystem, der gav hende Valget mellem Sult og Kulde og — Skogens forfærdende, tomme og glædesløse Liv. Fordøm ikke hende, men forbandet være det System, der tvang hende i Dybet.

— — —

Hvis jeg kunde samle den Sum af Lidelser og Savn, af Sult og Kulde, af Taarer og Ydmygelse paa én Gang som de elendige, bare paa én Dag maatte døje, vilde Verden forfærdes; — men de fattige lider i Stilhed.

— — —

En Dag vil Bægeret flyde over, en Dag vil Hadets Flamme brænde igennem alle de Isoleringer og Plastre, Samfundets daarlige Samvittighed stadig søger at lægge paa de fattiges Nød.

Vi vil ikke nøjes med Almisser, vi vil have Ret, og den Dag Hadet bliver saa stort, at det sprænger alle Rammer, vil der ikke blive Sten paa Sten tilbage af dette forbandede Samfundssystem. Derfor vil vi puste til Hadets Ild blandt Proletarerne, derfor synger vi Klassehadets Lovsang.

—.—

„Solidaritet" er kommet, men

en Betingelse for, at vi kan fortsætte, kan udkomme som Ugeblad og i større Format — kort sagt, kan blive i Stand til at løfte de Opgaver, der venter os, er, at de revolutionære Arbejdere har Forstaaelsen af „Solidaritet"s Betydning, som Kamp- og Propagandablad, og vil gøre et Stykke Arbejde for at udbrede Bladet og skaffe de nødvendige Midler til Bladets Drift.

Derfor, Kammerater! — Skaf Abonnenter til „Solidaritet", forhandl „Solidaritet" paa din Arbejdsplads og din Organisations Møder, tag en Bladfonds Indsamlingsliste med dig, og tegn dig som Garant til Bladfondet.

Agitér for „Solidaritet" og stot Indsamlingen til Bladfondet, saa „Solidaritet" i Løbet af kort Tid kan udkomme i saa stort et Oplag, at det kan bære sig selv.

Bladudvalget.

Vort Blad.

—o—

Vi udsender hermed første Numer af „Solidaritet", og er det vort Haab, at „Solidaritet" opfylder de Forventninger, de revolutionære Arbejdere stiller til det Organ, der skal repræsentere den syndikalistiske Bevægelse i Danmark og tolke den økonomiske Klassekamps Idé.

Vi har med det første Numer konstateret, at vort Format er for lille, vi har ikke nær Plads nok til at klargøre vort Standpunkt og udrede vor Stilling til Tidens Problemer. Vi har gjort en ringe Begyndelse i dette Nr. og i de følgende skal vi nærmere redegøre for vor principielle Stilling til Arbejderbevægelsens store Livsspørgsmaal. Efter det enkelte, navnlig det første Nr., kan et Bladforetagende ikke dømmes, Bladet har endnu ikke fundet sin „Form", men det er vor Overbevisning, at meget store Dele af Arbejderklassen vil stille sig forstaaende til „Solidaritet" og den Bevægelse, vi repræsenterer.

— — —

Til Trods for, at vor Plads er ringe — endnu — opfordrer vi alligevel Arbejderne til at benytte vore Spalter, hvor Talen er om Stridigneder med Arbejdskøberne og de i denne Forbindelse opstaaende Spørgsmaal.

„Solidaritet" repræsenterer den økonomiske Klassekamp. Vi vil Kamp — hensynsløs Kamp — mod det kapitalistiske Samfundssystem i alle dens Former og Afarter, vi vil Lønslaveriets Afskaffelse.

Vi kæmper for Arbejderklassens økonomiske Frigørelse, her ligger vor Opgave som Oplysnings- og Propagandaorgan. Vi vil lære Arbejderne, at deres Frigørelse ikke gennemføres af „Repræsentanter" af den ene eller anden Art, men skal være deres eget Værk. Arbejderne maa selv kæmpe og bringe Ofre for at naa dette Maal.

„Revolutionært Arbejderforbund" i Danmark

repræsenterer den syndikalistiske Idé og er en Sammenslutning af revolutionære Arbejdere fra forskellige Organisationer.

Revolutionært Arbejderforbund vil ingen Splittelse af Arbejderklassen, men tværtimod stærkere Samling om Arbejdernes økonomiske Organisationer.

Bevægelsen bygger paa Udviklingslæren og de historiske Kendsgerninger.

Ud fra Erkendelsen af, at det nuværende Samfundssystem er kulmineret og indenfor en overskuelig Fremtid vil blive afløst af et nyt, og at det er Arbejderklassens historiske Opgave at bygge det nye Samfundssystem op, konstaterer vi, at Arbejderklassen ikke har søgt at indrette sine Organisationer paa denne Udvikling, og at Arbejderklassen ikke gør noget for at opdrage Arbejderne til de nye Opgaver.

Revolutionært Arbejderforbunds Opgave er derfor at rejse en Bevægelse blandt Arbejderne, der har til Maal at udvikle Arbejdernes nuværende faglige Organisationer til saadanne Kamporganisationer, at de kan yde Arbejderklassen den fornødne Hjælp og Beskyttelse, medens Omformningsprocessen og Oplysningsarbejdet staar paa.

Arbejderne skal her yde en stor Indsats og maa bringe store personlige Ofre.

Revolutionært Arbejderforbund kommer ikke med et færdigt System og siger til Arbejderne: følg os, og vi skal skaffe Eder i Paradis, tværtimod, vi gør Arbejderne opmærksomme paa deres historiske Opgaver og kræver af dem, at de indretter sig efter Kendsgerningerne, og vi siger til dem — ikke vi — men I selv skal, ved eget Arbejde, med egne Kræfter, bringe Klassen frelst ud af det nuværende Samfunds Ruiner, frem til økonomisk Frigørelse.

Skaf „Solidaritet" en Abonnent!

Undertegnede tegner herved Abonent paa „Solidaritet" for Januar Kvartal 1925.

Beløbet 25 Øre følger vedlagt / bedes opkrævet.

Navn: ....

Stilling: ....

Adresse: ....

Forhandl „Solidaritet" paa din Arbejdsplads.

Undertegnene bestiller herved .... Ekspl. af „Solidaritet" à 10 Øre pr. Nr. til Forhandling.

Beløbet medfølger / bedes opkrævet

Navn: ....

Stilling: ....

Adresse: ....

Arbejderens Organisering.

—o—

Det er en Kendsgerning, at med de nuværende Organisationer, vil Arbejderne ikke kunne erobre Magten over Samfundsforholdene, eller faa disse ændret til sin Fordel, trods det, at saa godt som alle Arbejdere i Danmark er organiserede, og som saadan skulde have de største Betingelser for at kunde ændre det nuværende til en for Arbejderen retfærdig Samfundsordning. Vi staar, skønt talmæssigt stærkt, saa svagt som ingen Sinde, svage, fordi Organisationerne har bunden sin Magt i retslige Lænker hos Kapitalen, har overgivet statistisk Bureau Myndighed til at bestemme Arbejdernes Løn og dermed Levefod, afslutter Overenskomster, som Arbejderen kun har ringe Indflydelse paa, og holder disse i Uvidenhed om de faktiske Forhold. Hvorlænge vil Arbejderen endnu beholde et System og en Organisering, som kun kan blive en Marsch paa Stedet, en Marsch med Fattigdom og Elendighed for saa mange Kammerater. Naar I véd, at kun Arbejdernes Organisering i Kamporganisationer kan ændre dette System, og det véd I, som da ævner at tænke, da skulde Skridtet ikke være svært at tage, til at organisere Eder, paa en Maade, som er Arbejderen værdig, ikke som nu efter faglig Stolthed, og mere beregnet paa Erobring af Palamentet end Arbejdspladsen.

Dem i Parlamentet skal nok sørge for at klare sig og giver Pokker i dem, som lider under Systemet, derfor er der ogsaa kun én Vej for Arbejderen at gaa: at tage Magten paa Arbejdspladsen, og saa høste den store Fordel, som det uvægerlig maa blive. Socialdemokraterne med flere siger: stem paa os, saa skal alt blive herligt og godt, vi skal nok ordne Eders Sager og pleje Eders Interesser, saa I kan være tjent med det, I behøver intet at foretage jer, andet end sætte dette lille Kryds paa Stemmesedelen. En stor Del Arbejdere er da bleven klar over, at dette er en forbandet Løgn, og kun Gøgl — Bluf og Svindel; men dette er ikke nok at have mistet Troen, disse maa nu være med til et virkeligt revolutionært Fagforeningsarbejde som nok skal vise sig at bære Frugter for Arbejderklassen, her hjælper ikke store Ord og tomme Fraser, men kun Oplysning og Arbejde for at føre de revolutionære syndikalistiske Idéer ud i Livet, saadan at disse kan blive til Virkelighed. Først revolutionere Fagbevægelsen fra at være Forsikringskasser og lig Nul, til at blive en Magtfaktor i Klassekampen, hvor Parolen maa være: Kamp mod Kapitalens Magt over Arbejderen, Produktionen og Jorden. Men for at naa dette, maa vi først føre Kampen mod Fagbevægelsens nuværende smaaborgerlige Formaal og forældede Organisationsformer med dens reaktionære Styreform, den vaklende Taktik med glidende Lønskala og lammende Overenskomster, dette er en Betingelse og Nødvendighed for at rejse Kampen mod selve Lønsystemet, og for Overtagelse af Samfundsmagten. For at vilde overtage Magten, maa Arbejderen ogsaa organisere sig med dette Formaal ved at skabe sig Kamporganisationer, som er sin Opgave voksen, og dette kan kun blive gennem Bedriftsraad og Industriforbund, svarende til den kapitalistiske, tekniske og industrielle Udvikling; thi før Organisationerne er som de skal være nu, ikke som de skulde være for 50 Aar siden, nytter det ikke at gøre sig Haab om at kunde bekæmpe en velorganiseret Kapitalistgruppe, eller fratage denne sin Magt over Arbejderen. Mod haardt hjælper ikke vakkelvaaren og Blødsødenhed, men kun haardt, derfor skal Arbejderen lære at bruge Midler i Klassekampen, saa den kapitalistiske Magt skal komme til at skælve i sin Grundvold, saa deres Lakajer vil komme til at bøje sig for Arbejderens retfærdige Krav, som hidtil har været rene Smaatterier i Forhold til deres Pligt, at kræve som Producenter og Mennesker, hvad vilde Overklassen med sit Militær og Skrammel være ved Siden af en Arbejderklasse, som forstod sin Betydning som Producenter i Samfundet, lærte at bruge Midler som Sabotage og direkte Aktion, og hvis ikke dette slog til, da at feje deres Tyraner og Undertrykkere til Side, for selv at spænde for og styre mod det retfærdige socialistiske Samfund, for intet er vel mere rigtige end Karl Marx' Ord, at: Arbejderen har intet at tabe, men en Verden at vinde, derfor er det vor Pligt som Arbejdere, at være aktiv i Kampen mod Slavesystemet, som kun forandres ved, at der reageres mod det Bestaaende. Brug din Magt gennem industriel Organisering og direkte Aktion, i Parlamentet er vi Konger; men endnu er vi Slaver paa Arbejdspladsen!

H. L.

Til Kamp mod det hvide Rædselsvælde i Spanien.

—o—

Kammerater!

Det spanske Proletariat har begyndt en heroisk Kamp mod Primo de Rivieras Blodherredømme.

I Barcelona, Spaniens revolutionære Hjerte, er der udbrudt en Rejsning blandt Arbejderne, som har ført til blodige Sammenstød med Militærkamarillaen. Disse Kampe er Forpostfægtninger til den kommende spanske Revolution.

Den herskende Militarisme har ogsaa denne Gang sejret over Proletariatet. Medens Barcelonas Gader endnu dampede af Blod efter de første Kampe, slog Despoternes Hævn ned paa de modige Revolutionære.

Det hvide Rædselsvælde har begyndt sit Arbejde og slaar ned paa den proletariske Revolutions bedste Sønner.

Militærdomstolene er atter traadt i Aktion under Martinez Anidos Ledelse. Masser af Dødsdomme forkyndes og fuldbyrdes. Mange kendte og hengivne Forkæmpere for Revolutionen er allerede sendt i Døden, og mange andre trues af samme Skæbne.

Ved Grænsen i Pyrenæerne er de spanske Revolutionære grebet af den kapitalistiske Republik, Frankrigs Politiknægte, og udleveret til det spanske Blodvælde.

Paany er det spanske Proletariat ført ind paa Lidelsens Vej, som de i det sidste Aar saa ofte har været tvungen til at vandre under Reaktionens Pisk. Blomsten af Spaniens revolutionære Proletariat er knust. Proletarblod udgydes, Fængsler, Tugthuse og Fangeanstalter fyldes med Lidelser og Raab af Forbandelser fra levende begravede. Kvinder og Børn græder over sine Mænd og Fædre.

Proletarer i alle Lande! Hør disse Smertens Raab, hør paa Opfordringerne fra vore modige og ulykkelige Kammerater!

Endnu er de Udbyttedes og Undertryktes Kamp paa den anden Side Pyrenæerne ikke indstillet for altid. Den vil blive taget op og ført videre, indtil det forbandede Rædselsvælde bliver slaaet ned.

I Dag rettes Opfordringen Eder! Lad ikke Bødlerne uforstyrret faa Lov at fortsætte med deres blodige Haandværk! Organiser en Boykot mod alle spanske Produkter. Los intet Skib med Varer fra Spanien! Producer ingen Varer for Spanien og transporter ingen Varer til dette Land.

Organiser Massedemonstratio- overalt, hvor saadant er muligt som Protest mod det forbryderiske Vold, der øves mod de spanske Kammerater.

Arbejdere i Frankrig! Tillad ikke Eders Regering at udlevere vore spanske Klassebrødre Rire vore spanske Klassebrødre til Rivieras Bødler! Tving det herskende Bourgeoisi til at frigive de fangne Spanier! Vern om Asylretten! Sørg for at ingen spansk Revolutionær falder i Hænderne paa de spanske Grænsemyndigheder. Vis Eder værdige til de Forhaabninger, som de lidende spanske Brødre stiller til Eder!

I alle Lande maa Raabet lyde: Frihed for vore Brødre i Spanien!

Ned med det blodrige Bøddelvælde!

Ned med det hvide Rædselsvælde!

Internationale Arbejder-Associationens (I. A. A.) Sekretariat.

Medlemmerne

erindres om den ordinære Generalforsamling, der afholdes Torsdag den 15. Januar, samt Medlems- og Diskussionsmødet Torsdag den 29. Januar, begge Gange Kl. 8 i Kommunekælderen.

Revolutionært Arbejderforbund. Styrelsen.

Gartner- og Gartneriarbejdernes Klub

afholder Generalforsamling Lørdag d. 24. Januar Kl. 8 i Cafe „du Lac". **Styrelsen.**

„Solidaritet" kommer en Gang om Maaneden og koster 35 Øre Kvartalet.

Bemærk?

Kontorerne og Ekspeditionen, Landemærket 4 [1], aabnes ikke før Tirsdag d. 13. Januar, indtil da foregaar Ekspeditionen fra M. Sørensen, Murergade 2 [1].

Revolutionært Arbejderforbund.

Kontor:

Landemærket 4 [1].

Abonner paa „Solidaritet."

Lokalporto 5 Øre
Udenbys 10 Øre sendes i aaben Kuvert.

Til

Solidaritets Ekspedition
Landemærket 4 [1]
K.

Forhandl „Solidaritet" ved din Organisations Møder.

Lokalporto 5 Øre
Udenbys 10 Øre sendes i aaben Kuvert.

Til

Solidaritets Ekspedition
Landemærket 4 [1]
K

Lær den syndikalistiske Bevægelses Teorier og Organisationsformer at kende!

Læs den syndikalistiske Literatur!

Paa „Solidaritets" Ekspedition kan, saalangt Oplaget strækker faas følgende Bøger og Pjecer:

Carl O. Tangen:	Den syndikalistiske Organisation ...	Kr.	0,30
—	Akkordsystemet	-	0,30
Rudolf Rocker:	Ned med Vaabnene, sænk Hamrene.	-	0,30
—	Socialdemokrati og Anarkisme	-	0,15
Tom Mann:	Hvorfor jeg er Syndikalist..........	-	0,50
G. H.son Holmberg:	Syndikalismen	-	1,50
	do. indb.	-	2,50
Albert Jensen:	Bolchevisme — Syndikalisme	-	1,50
	do. indb. .	-	2,50
I. I. Ipsen:	Breve fra Utopister	-	0,50
—	Valgdagssvindel	-	0,30
Chr. Christensen:	Arbejderne og Børneflokken	-	2,00
P. Aisjinov:	De ukrainske Bønders Frihedskamp. (Machno-Bevægelsen)............	-	2,50
	Hvordan bør Fagorganisationen omlægges? Arbejdernes føderative Klassekampsorganrsation............	-	0,50
	„Allarm", (Organ for norsk syndikalistisk Federation), udkommer hver Uge	-	0,25

- Køb - Læs - Spred -

syndikalistisk Literatur.

Revolutionært Arbejderforbunds Oplysningsudvalg.